

A
8

caja 2 A=9 C=5

caja
CINISA 5

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA	
— GRANADA —	
Se'a	caja 2
Estante	
Número	8

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading.

COPIED
FROM

COPIED
FROM

[Faint, illegible handwriting in a cursive script, likely from the 18th or 19th century. The text is mostly obscured by fading and bleed-through from the reverse side of the page.]

ASSERTIONES

PHILOSOPHICAE, ET

Caja 2-8(11) Medicæ de corpore humano in statu
naturæ lapsæ, & integræ.

CONCLUSIO PRIMÆ.

De primo componente sensibili viuentis.

CORPVS Humanum in originariæ iustitiæ, aut naturæ integræ statu considera-
tum rerum admirabilium est nexus, & epitome. At postquam hæreditariæ, seu o-
riginariæ culpæ funesta fax à nostri generis Patribus primum accensa in eorum
penetralia deflagruit, plurium malorum stragem inuexit, ex qua humani corpo-
ris natura in æterni squalloris sordibus iaceret. Medicæ, & Philosophicè tuemur,
quod plures Patres, & Doctores Theologicè scripserunt cum Basilio, Chrystosto-
mo, & Haymone, apud Vincentium Burgundum, ex illustrissima familia Prædi-
catorum, lib. vigesimo octauo, speculi naturalis, c. 80. & 85. ex primo delicto originario, nõ vnum
dumtaxat corpus humanum, verum, & mixta reliqua multiplicem læsionem, & corruptionem susti-
nuisse. Simul cum hominis lapsu ipsa etiam in deteriorem statum deciderunt. Christi corpus excipi-
tur quod in sua constitutione intrinseca, nihil pœnale contraxit, sed ea solum pertulit quæ sunt de
necessitate naturæ præstantissimæ conditæ in originali iustitia; at sine duobus extrinsecis adhæren-
tibus de alimento arboris vitæ, & consequentibus ipsam alimentum, & de gubernatione Angelo-
rum remouentium omnes causas inuehentes dolorem, & molestiam. Ex reliquis effectibus radica-
libus, & intrinsecis iustitiæ originariæ nullus defuit mortali corpori Iesu. Quod si transferretur in
Paradysum, verè sine vlla additione intrinseca plenissimè sortiretur corporea Christi natura om-
nes, & singulos effectus eiusdem iustitiæ originariæ nullo dempto. Quam mentem apud Ecclesiæ Pa-
tres peruagatam, & in Concilijs expressam, medicæ etiam sustinemus iuxta illa verba sextæ synodi,
act. 1. *A diuinitate assumpta est nostra natura, illa quæ ante peccatum creata est, non quæ post præu-
ricationem vitata: & alia Ambrosij in cap. 8. epistolæ ad Rom. Expiata est ab Spiritu sancto caro
Domini, ut in tali corpore nasceretur quale fuit Adæ ante peccatum.* Et alia in numeris Conciliorum,
& Patrum similia decreta, quæ interrogantibus exponuntur: & simul defendetur assertio Magni
Alberti in parua physica aientis corpus Christi fuisse quintæ mixtionis, in eo sensu quem Abulensis
in paradoxo se statum est, dicens nulli alij homini conuenisse. Hanc communem Scholasticorum, &
Patrum vocem, quam ijs verbis scripsit Gerson, sermone de Annuntiatione, *Corpus Christi condi-
tum fuit cum perfectione status innocentia, nostram conclusionem esse volumus, sicut & illud Alberti
Magni, in 3. dist. 16. Complexio Christi nobilior quam Adæ ante peccatum, & ibidem, Adami vicia-
rior sensus fuit ante peccatum, quam post, quam vel nos habeamus, sed non quam Christus.* Eadem do-
ctrinam pro corpore Mariæ tuemur dicentes illud in iustitia originaria fuisse conditum cum omni-
bus, & singulis dotibus, & effectibus radicalibus intrinsecis, illis dumtaxat exceptis duobus extrin-
secis de alimento arboris vitæ, & protectione speciali Angelorum auertente omnia obiecta extrin-
seca molesta, & dolorifera; quam veritatem pro Maria ex grauissimis scriptoribus illustrissimæ fa-
miliæ Dominicanæ, Franciscanæ, Carthusiensis, & Iesuiticæ relatis, & laudatis à Suario, tom. 2.
3. par. disp. 4. sect. 9. Canisio, lib. 1. de Deipara, cap. 9. Corduba, lib. 1. q. 46. & alijs, supponentes
defendimus Medicæ pro eius Virgineo corpore, quæcumque meliores Scholastici statuunt de om-
nibus, & singulis priuilegijs corporeis futuris in statu innocentia, exceptis duobus illis extrinsecis
nuper memoratis, & ijs quæ ad illa consequuntur. Quæ ad hanc rem scribit Petrus Hispanus, Domi-
nicanus, tractatu de Conceptione pro Maria, nostra esse volumus. *Honestior disputatio est excellen-
tiam aliquam sacratæ Virginis conceptioni supra primorum Parentum creationem concedere, quam
ipsam illis inferiorem appellare præsumere.* Nostrum esse volumus illud Damasceni, orat. 1. de Na-
tuitate, ita fuisse Mariam Eux superiorem etiam in corporalibus, vt quodammodo per excellen-
tiam hyperboles dicatur, *Primigenia Eua correctio,* & pro ijs quæ ad eius dignitatem necessaria
fuerint sumimus illud Alberti, in suma, q. 82. *Corpus mulieris esse potest eiusdem; vel equalis dig-
nitatis*

nitatis cum corpore viri, quod iam olim Magnus Basilius, pro statu innocentiae decreuerat. In vtriusque naturae statu primum componens sensibile hominis est elementum, quod virtualiter tantum in mixtis permanet. Binis constat qualitatibus, & in ea intensiois paritate, quam Aristotelica doctrina praescripsit. Constituitur elementum vniuersi pars per qualitates motiuas ad quaternarium numerum redactas: leuitas ignis ab aëris leuitate, & grauitas terrae à grauitate aquae specie differunt: vt elementum est ens naturale, ex materia, & forma substantiali conflatur: vt elementum, à primis qualitatibus accipitur: vocatur autem simplex quatenus contrariarum qualitatium particeps non est.

CONCLUSIO SECUNDA.

De Vitalitate.

PRÆTER quatuor qualitates in mixto ex elementis solum remanentes, si mixtum viuat eminentem vitae gradum includit, qui viuentis substantiale praedicatum est, ita vt viuere viuentibus sit esse, & vita sit per quam in esse, idest in tali natura viuentia constituantur. Duplex est vita; in actu primo altera, alia verò in actu secundo: priori modo vita pendet ab essentia animae veluti ab intrinseco principio viuendi; posteriori modo ab operationibus desumitur ad quae efficienter anima concurrat. Viuens essentialiter tale in actu secundo constituitur solum per terminos cognitionis, & appetitus qui in viuente manent, & ab externo agente produci nequeunt. Vitales actiones qua vitales immanentes sunt. Quibus vitalitatis ratio specificè, & essentialiter conuenit immanentiam essentialiter habere debent; sic vt per absolutam Creatoris potentiam actiones illae transeuntes esse nequeant. Quibus vitalitatis ratio accidentaliter competit, ijs etiam immanentiae ratio similiter conueniet.

CONCLUSIO TERTIA.

De Subiecto Morbi.

VIVENS absolute subiectum est aegritudinis, immò quo perfectius ampliori morborum colluue irretitur. Christus Deus nunquam morbo, aut morbido languore laborauit; verissimè Chrysostomus à Caietano allegatus, & laudatus, opusculo de Spasmo Virginis: *Indignissimum est asserere, quod Christus aliquando languesceret.* Neque tussis, neque catarrus, neque vlla reumata, neque salua pituitosa in Christi corpore fuerunt, quod cum communi Thomistarum, apud Bartholomeum Medinam, q. 14. in 3. par. phrasi, & ritu Medico tuermur. Non solum in Theologia, verum etiam in medicina, *temerarium est, vel morbos leuissimos Christo concedere*, quae sunt verba Medinæ. Sumimus pro nostris illud sapius à Francisco Suario repetitum, praecipue libro tertio de opere sex dierum, cap. 3. & tom. 1. in 3. partem, disp. 32. sect. 2. *In perfectionibus omnibus materialibus, & sensibilibus, & praesertim temperamentorum corpus Christi, Adami corpus etiam pro statu innocentiae longè excelluit*, quam doctrinam ab omnibus Thomistis extractam Medicè, & philosophicè defendimus etiam pro Mariae corpore, vt in illis verbis continetur apud sanctum Antoninum, 4. par. summæ, titulo 14. cap. 10. *Beata Virgo optima naturalia habuit: sicut corpus Christi, quod Deus per se ipsum formauit, est perfectissimum, & pulcherrimum in natura, quod Deus potuit facere secundum statum via; ita corpus Beatae Virginis ad hoc immediate ordinatum erit pulcherrimum secundum statum via, quod natura potuit facere si operante, & cap. decimo quarto. Quod est primum in vno quoque genere est causa aliorum, non solum spiritualium, sed & rerum corporalium, mater dici potest Maria.* Verè etiam Gerson, sermone de Conceptione. *Nunquam in carne Mariae fuit languor naturae.*

CONCLUSIO QUARTA.

De Anomalis viuentibus extra leges medicinae.

SVBICIMVS in obsequium Theologiae Medicum iudicium, & credimus, quod plures Thomistae asserunt, & ex Angelici Doctoris sensu extrahunt dicentes in parte materiali, & corporali Iesu olim nobiscum viuentis sub mortis vexillo plures fuisse qualitates corporeas supernaturales, ad mirandos effectus destinatas: clausulas Vincentij, relectione de Christi gratia, cap. 6. Capreoli, in 1. dist. 1. q. 1. Paludani ibidem dist. 36. & 50. Ferrarientis.

ritu sancto creatam; pia illa nomenclatura Matris, aut Patris tribuitur sanctissimæ Virgini à Doctoribus antiquæ ætatis. Quod si Spiritus sanctus præter illam virtutem in hæsiuè receptam in purissimo sanguine Virginis, aliam dedit facultatem generatiuam producendi sanguinem prolificum naturalem quoad substantiam, & miraculosam quoadmodum, plenius adhuc Matris nomen consentit. Non credimus Galeno docenti in lib. 2. de femine (apud Peramatum, in appendice de eo quod naturale, aut miraculosum fuit in conceptu, & ortu Christi) fieri posse, vt humana fœmina ex se nullo externo auxilio accedente generet sine viro naturalitèr, & si ea humana, & rationalem prolem in finem vsque gestationis vteri alere nequeat. Id certè credere non licet: opinamur tamen potuisse Deum ab initio sic formare fœminas, & eius qualitates disponere, vt naturalitèr veluti apes, & pisces sine alterius coitu generarent, & fatum in finem vsque perducerent: & tunc naturalitèr essent Matres non secus atque apes. Verum nunc supposita hac serie creationis, & hac lege Dei libera circa constitutionem temperamentorum, nulla fœmina concipere naturalitèr potest humanam prolem sine auxilio viri. Quemadmodum homini potuit ab initio esse naturale, vt singulæ manus quinis, aut senis, aut pluribus digitis instruerentur: verum nunc si quinarium numerum excedant præternaturale, aut violentum, aut monstruosum est iuxta præsentem seriem; sic quamquam fœminæ humanæ ab initio potuerit esse naturale cum viro, aut sine illo concipere, verum supposita hac serie, & contextu creationis sine viro absque miraculo concipere non valet. Nullum ex animalibus, quæ Matris ab Aristotele nominantur, vel ex illis que diuinitus Matris esse possunt in præscripto sensu, nomen Hermaphroditi sortiri valet, nisi per crassum errorem tum philosophiæ, tum Græcæ, & Latinæ linguæ, nam pro Matris vnus dumtaxat debet esse sexus; pro Hermaphrodito duplex. Probamus, & pro cõclusionem nostram ponimus verba illa Vincentij Burgundi, lib. sexto Speculi historialis. *Miraculose fuit excitata virtus generatiua in Virgine, scilicet Spiritu sancto operante, qui superueniens in eam dedit ei virtutè, scilicet creatam, qua immediatè faceret decisionem, consolidationem, conuersionem, conformationem corporis Christi, sic plenius seruetur ratio matris in Virgine.* Iterum ibidem. *Plenius fuit mater Christi Maria, quæ, quæuis alia mater.* Eo sensu quo à Diuo Antonino, 4. par. summæ, titulo 15. cap. 41. dicta sunt illa verba nomine sanctissimæ Virginis, *ego sum mater, & pater eius, quia non alium patrem habet in terris,* in eodem à nobis dicuntur. Ex familia Seraphica sumimus etiam Medice defendenda verba illa sancti Bonauenturæ, in 3. dist. 4. q. 1. *Non minor fuit potentia in Virgine, quam in alia muliere, imò multo maior, quia potentiam naturalem, & supernaturalem habuit;* scilicet quo admodum, & ibidem q. 2. *Generatiua potentia in Virgine fuit excitata ab Spiritu sancto, & fuit supra posse suum eleuata, & idè Virgo Maria potentiam habuit supra naturam, & potentiam secundum naturam. Spiritus sanctus non abstulit operationem naturalem à Virgine: ipsi collata fuit virtus supra naturam.* Quæ verba, & alia eiusdem coloris in scriptoribus innumeris familiæ Prædicatorum, & Minorum, siue intelligantur de potentia creata indita Virgini ad producendum sanguinem prolificum, siue de potentia in hæsiuè existente in purissimo eius sanguine, siue de vtraque simul, quæ tria valde sunt vero similia, eminentiam illam Matris sanctissimæ Virgini deferunt, quam Patres, & Scholastici declarant, Mariam in conceptione filij apibus, & alijs Matribus viuentibus conferentes, vt ijs verbis, sermone 2. de Annuntiatione, locutus est Iacobus de Voragine Dominicanus, *Spiritus sanctus Virgini dedit virtutem generatiuam, Virgo concepit idè assimilatur api.* Quoniam libri contra gentes post summam Theologicam à Diuo Thoma sunt editi, vt graues Doctores opinantur, & ipse in libro quarto cap. 45. explanat sacrum Incarnationis mysterium, iuxta sententiam Mediorum asserentium matrem actiue concurrere ad generationem filij, & eundem concursum actiuum tribuit sanctissimæ Virgini ad conceptionem Iesu, vt ibidem Ferrara declarauit, hanc secta mur opinionem, vt Medicinæ, Theologiæ, & Mariæ dignitati magis conformem, & vt postremam Doctoris Angelici mentem supremo testamento firmatam. In natura est series animalium, quæ solum habent virilem sexum, & propterea sine fœmina necessario generent, vt Scarabæus apud Plinium, lib. 30. cap. 11. Plurarchum, & Cœlium Calcagninum, lib. de Iside, & Ofiride, Eusebium, lib. 5. de præparatione Euangelica, cap. 3. Aelianum, Diogenem, Laertium, & alios. Verum qua ratione naturalitèr Scarabæus est pater, aut Matris sine fœmina, cuius sexus in eius specie reperiri nequit, sic ex miraculo in natura humana posset esse pater sine coitu cum fœmina, in quo non est ea contradictionis implicatio, quam opinantur nonnulli Theologi cum Medina, 3. par. q. 31. & Salmerone, tom. de Infantia Christi, tract. 9. Comparatio quam instituerunt S. Ambrosius, in 23. Lucæ, S. Augustinus, in soliloquijs, & alij inter Christum Dominum, & Scarabæum, eò præcipuè tendit, vt in humana generatione ab vno tantum indiuiduo genus accepisse constet ex superueniente virtute Spiritus sancti.

CONCLUSIO SEXTA.

De Principio passiuo viuentis.

IN

I Suidas pluri
mi que alij vete
res semel emi
tens scarabeum
in firmum tubu
lum auunt et
va redibus agita
re donec solium
procreet. Corro
boratur idem Cle
mentis Alexan
drini testimonijs
S. Hieronim. Accedit
Apolianus lib. 9. his
torior. cap. 16. Alia
nam que Plinium
lib. 11. vnde primo
cap. 20. dicentem
scarabeorum videt
coitum. Alia vide
bit miranda

IN Fœminis post naturam lapsam sanguis menstruus (quem morbosum appellat Aristoteles, venenosum alij) effectiua feminis virtute elaboratur pro singulis partibus viventis; at in natura integra nihil posset fieri in sanguine propriè menstruo: qua prædicta menstruorum euacuatio, pœna est originariæ culpæ ex Leuitico. duodecimo capite iuxta grauiorès interpretes. Sumimus pro nostris, verba Ruperti, tertio de Trinitate, cap. 22. *Mulier unum est solum, & menstruum animal; quanta putas hæc ira, & vindicta.* Id circo Iesu conceptio nullatenus fuit ex menstruo sanguine, nam quod ait Antoninus, supra cap. 20. *Nullatenus mansit in Maria aliquid pœnæ originariæ,* sed id dütaxat, quod est de necessitate naturæ mortalis præstantissimæ. Communiorem Thomistarum, & Societatis Iesu mentem quam expressit, cum Cardinali Toletio in 2. Lucæ, annot. 35. Bartholomeus Medina, 3. par. q. 35. ijs verbis, *obseruet Theologus Dominicam carnem non ex menstruo sanguine Maria conceptam fuisse,* verissimam habemus in caltris Medicorum: imò potest dari calus aliquis in natura lapsa ex Hippocrate, 2. epidem. p. 2. sent. 16. Forsluienti, prima primi, & Gainero tractatu de ægritudinibus matricis, Toletio supra, & alijs innumeris, vbi generatio fiat sine menstruo sanguine, & partus sine fluxu fordium, quod plures Medici exemplis illustrant, & Theologi non pauci cum Iansenio in armonia Evangelica, cap. 10. ex Aristotele mutuatur: fundamenta rogantibus exponuntur. Pro innocentia statu certum credimus cum Alberto Magno, in 2. dist. 20. nulla futura menstrua, quæ vt potè ab originariæ culpæ emanatiæ Mariæ denegauimus. Tribus inuoluitur fetus membranis factis pro ipsius tutela, & nè excrementa diuersa in ipsis recepta coaceruètur. Fiunt à facultate formatiua feminis ex parte crassa feminis virilis, vel fœminei; vna post aliam in diuerso tempore continuæ, & differentes secundum magis, & minus. Vnde quod extra cõsuetum ordinem aliqua acciderint in Christo Iesu, non mirum ex defectu finis circa præsentiam, aut absentiam membranarum aliquarum accidisse, vt quod ait 7. synodus his verbis, iuxta editionem Vaticanam *absque vllis secundinis partum eius confitentes,* quod de duplici fordida secundina plures intelligunt; nam, & sancta Brigitta, lib. 7. cap. 21. vnicam tantum secundinam, eamque valdè nitentem, & mundam, ab omni sorde memorat. Admittimus similiter, quod sanctus Iudephonsus, sermone de Natiuitate Virginis scripsit, Annam Deigenitricem nullam habuisse in partu immunditiam, quod Medice defendo, at quod dicitur de sancto Edmundo in Bulla canonizationis Innocentij quarti, & admittitur à Vincentio Dominicano, in speculo historiali, lib. 3. cap. 67. natum fuisse absque secundini, & sordibus, fortasse totum miraculosum fuit.

CONCLUSIO SEPTIMA.

De Tempore fetus inanimati, & operationibus ipsius animati.

PARTES etherogenea virtute feminis efformatæ rudi organorum consonantia in septima die animantur vera anima rationali, quin alia vegetatiua, aut sensitiua præcedat, in quo sequimur Vincent. Velbac. lib. 24. speculi naturalis, c. 48. 49. 50. In statu innocentia forsam verum est, quod plures è familia Prædicatorum scripsere cum Gabriele Bareta in serm. de Purificatione, *quod puer, & puella tandiu sint in utero sine anima, originarij peccati est pœna.* Semel animatus fetus fugit sanguinè materis per venâ umbilicalem, quia maternus sanguis nullam aliam recipit formam in ventriculo, aut iecore pueri, sed leui qualitatum præcedente alteratione, vel in modo substantiæ, est immediatus terminus à quo, ad partem pueruli constituendam ex illo per nutritionem. Non vident infantes, neque respirant in utero, verum audiunt, gustant, olfaciunt, tangunt, lachrymantur, vident, pulsant, mouentur localitèr. In Hieronymo Oleastro, ad 3. Genesis, post censuram, & expurgationè supremæ Inquisitionis permittitur, vt alienum à mala nota, quod si non peccasset Adam fore, vt eodem die, quo proles humana conciperetur, formaretur, figuraretur, nasceretur, in quo dubij sumus. Admittimus tamè ea verba, quæ ex cõmuni Theologorù sensu extraxit Palacios in 2. dist. 20. disp. 41. *In statu innocentia sine labore infantes nutritur non inuolueretur tunc crepudijs, nõ fascijs ligaretur, vt modo.* De Christo Domino philosophicè, & medicè defendimus illa verba Ioannis Maldonati in 2. Lucæ. *Fasciauit Maria Iesum, vt inuolui solent teneri adhuc infantes, vt membra constringantur, atque firmentur enormiter aliquando fluxura, si dissoluta essent.* Non erat ea diligentia in Christi corpore necessaria, sed erat debita. Christus Deus in eo instanti quo conceptus est perfectissimè fuit formatus, vt moueri potuisset perfectissimè si voluisset. Non quod vt ait Vinc. ex Guillel. lib. 3. c. 78. speculi naturalis. *Animalia cetera ex quo nata sunt stant, & incedunt homo vero, nec stare, nec incedere potest, quia nutritus est sanguine menstruo, & corrupto,* rationem non admitto quamquam verissimum sit Christum ex purissimo sanguine, non menstruo fuisse formatum, & nutritum. Intrinsicè illius partes, & muscoli adeò benè constituuntur ab initio, vt in nullo vitæ suæ tempore intrinsicè magis perficerentur. Hæc dignitas fuit illi debita per necessariam perfectionis connexionem suppositis ijs quæ sacrosancta Concilia, & Patres declararunt, vt audiet, qui velit: interim huic sensui inhzremus prout continetur illis verbis Alberti Magni, quæ sua fecit sanctus Anroninus, 4. p. summæ, tit. 15. cap. 23. *Conceptus est Iesus vir perfectus in naturalibus.* Alij

pueri per plures annos manent antequam intelligant, vel loqui possint unde, & infantes dicuntur, sed subito Christus conceptus habuit completum usum rationis, & memoriam tenacissimam, intelligentiã acutissimam, loqui perfectissimè potuisset si voluisset. Simul pro nostris habemus illa verba Hieronymi in 31. Jeremiæ de Iesu. *Perfectus vir in ventre femineo*, & illa Alberti Magni, in 3. d. ff. 7. *Formatus Christus debitis lineamentis præter incrementum*, & illa Bernardi homil. 2. super Missus est. *Christus à principio perfectus, vir erat maturitate sensuum non corpulentia membrorum*, & illa Brigittæ, lib. 7. cap. 12. *Credibile fore dignoscitur, quod Maria scilicet statim perfectum sensum habuit, quando in utero eius humanatus extitit*. Quæ omnia de Christo Deo dicta quoad corpus tuerentur esse ipsissimam mentem D. Thomæ senioris in operibus, quæ post tertiam partem elaboravit, & S. Bonaventuræ, & plurimè de Societate Iesu, cum Francisco Suario. Simile assertum defendimus pro sanctissimæ Virginis corpore, ut continetur illis verbis Iacobi de Voragine Dominici sermone tertio de Natali Deiparæ. *Corpus Deiparæ ab initio fuerat firmiter compaginatum, Dei sapientia prudenter temperatum*; & in alijs verbis S. Brigittæ, sermone Angelico de Virginitate excellentiæ, cap. 1. *Maria tam gracilis erat, quod in alio matris faciliter versabatur*. Consequenter sacra Virgo templi gradus robore naturali firmiter ascendit cum auro tantum esset annorum, & vix trium mensium; acceptamus, ut nostra ea verba S. Antonini, 1. p. historia, tit. 4. cap. 6. *Maria triennis sine cuiusquam auxilio ascendit omnes illos gradus, ut nihil perfectæ ætati deesse putaretur*, & 4. p. summa, tit. 15. cap. 6. *Maria paruula trium annorum per se ascendit, & erecta est per quindecim illos gradus*. Illa verò quæ refert, & sequitur Vincentius, lib. 6. speculi historialis, cap. 66. *cum esset Virgo Maria trium annorum ita maturo gressu ambulabat, & perfectissimè loquebatur, quasi iam esset triginta annorum*, cum certis limitationibus, & declarationibus, admittemus. Atque id in vniuersum Medicæ defendimus pro omnibus, & singulis infantibus, qui in Paradyso nascerentur, sumentes pro nostris illa verba Anselmi, in Encidario: *Infans in Paradyso mox, ut nasceretur ambularet, & absolute loqueretur*; & alia in quibus Diuus Augustinus ita expressè ait futurum robur, & motum membrorum in pueris recens natis status innocentæ, ut Suarius, lib. 5. de opere sex dierum, cap. 5. statuatur nulla expositione ab hac sententiâ eximi posse Augustinum; & hanc mentem à D. Thomæ seniore, ut probabilem scriptam, & probabiliter defensam in sententijs ad Annibaldum, 2. dist. 20. art. 2. & 3. nos ut probabiliorē tuerimur, & declaramus ex iudicio D. Thomæ. Reueremur, & exequimur præceptum Magni Alberti, q. 84. summe Theologica, in illis verbis, *Augustino contradicere impium est in ijs, quæ tangunt fidem, & mores*; quod tamen Albertus scripsit ne contradiceret Augustino dicenti fore partum in Paradyso absque dolore, si felix status permanisset. Plures, qui è familia Seraphica S. Francisci cum D. Bonaventuræ, & plures qui ex illustrissima familia Prædicatorum cum Nicolao de Cusa, & plures qui ex Societate Iesu cum Suario, & Vasquo tribuunt Mariæ Deiparæ usum rationis pendente a phantasmate ab initio conceptionis, debent illi tribuere perfectum usum membrorum, & memoratiuæ, & imaginatiuæ, & cogitatiuæ facultatis, quæ organis corporalibus utuntur: sumimus pro nostris verba D. Thomæ, art. illo 3. *Si pueri mox nati usum membrorum habuerint, patet quod habuerint perfectum usum memoratiuæ, & imaginatiuæ, & cogitatiuæ, quæ organis corporalibus utuntur. Sic nihil fuisset, quod rationis usum impediret si verò usum membrorum non habuissent ex impedimento actus prædictarum virtutum impeditus fuisset actus rationis*. Atque idè notandum ex sacro D. Thomæ iudicio tueri debent innumeri Patres, & Scholastici, ex omnibus similibus, qui cum Maldonato in 2. Lucæ dicunt, Christum Iesum à primo instanti habuisse scientiam perfectam omnium rerum per accidens infusam, id est à phantasmate dependente, & nunquam in hac scientia creuisse, aut aliquid de nouo adquisisse. Hæ consequentiæ sunt validæ in Philosophia, & Medicina; Christus Iesus, & Maria à primo conceptionis momento verè, & exactè discurrebāt per scientiam à phantasmate pendente, ergo habuere perfectissima organa capitis; ergo simul per naturalem connexionem omnium organorum totius corporis perfectionem habebant in mensura infantili; ergo in instanti quo primum concipiuntur summè perfectum erat vtriusque corpus. Particulæ omnes corporis ita sibi inuicem compatiuntur consentiuntque, ut impossibile sit vnā perfectissimam existere, si aliæ sint imbecilles. Ita subalternatur facultatum series, ut impossibile sit Mariæ, & Iesu in primo instanti fuisse confortata phantasmata, ut sæpissimè, ex Scholasticis pluribus loquitur Suarius, quin simul ex eodem priuilegio partes reliquæ simul confortatæ fuerint, & eandem præstantiam organizationis habuerint.

CONCLUSIO OCTAVA.

De ætatibus viuentis.

SE MEL animato ferui aeternum præscribitur terminus, qui præteriri non potest; hic est ætas qui nihil aliud est quam temperamentum viuentis innatum in obliquo, id est cum connotatione ad aliquam

aliquam mutationem factam per aliquid intrinsecum in aliquo extrinsecum. ⁴ Omnis ætas est secundum naturam, & ab intrinsecum, ita ut neque Physicè, neque Medicè possit esse contra naturam; & diuersæ contingunt ætates secundum diuersas sensibiles alterationes receptas in oppositis partibus, quæ remanent imbibitæ in foetu, & sunt prohibens ne anima, quæ ut mera natura est origo ætatum, producat prius perfectioem ætatem; facit autem in vitis patibilibus, & tunc viuens dicitur perfecte maturum. Propterea quamquam Iesus, ut ait sexta synodus, act. 11. *corporales ætates discurrerit*, & ut ait Nissenus, *per omnem transferit ætatem*, vulgariter loquendo; at Philosophicè, & Medicè prima illius ætas fuit adolescentia, cum ex purissimis sanguinibus fuerit formatus, & validissimæ facultates prædictæ in materiam elaborauerint, & nihil remanserit imbibitum crudum, & patibile. Igitur à primo instanti produxit eius sanctissima anima perfectissimam ætatem medicam. Proficiebat Iesus *ætate*, ut ait Lucas, quod Achanasius serm. 4. contra Arrianos, legit *proceritate*; alij cum Theophilosopho, *statura*, unde vulgares, & communes ætates mensurantur. Verissime dixerunt Hieron. & Bernardus; & alij *Vir erat perfectus in maturitate sensuum*; & Gerson, sermone de Annuntiatione, ex sensu plurimum Sessalaticorum, *Corpus Christi in uno momento adeo fuit perfectum in sensibus sicut modo est*. Quod Gabriel Vazquez, disp. 119. in 3. par. cap. 4. det usum phantasia, & rationis à prima conceptione sanctissimæ Virginis, & semeltri Baptista, & inde neget vtrique infantiam, & pueritiã, admittimus in sensu Medico, & Philosophico; & sic interpretamur illi Ambrosij, verba de Ioanne. *Nullam infantie sensit ætatem. A mensura coepit ætatis plenitudinis Christi. Infantia imperimenta nesciuit*; & sumimus pro hoc illud commentarium Vazquez ibidem. *Manifeste denotat Ambrosius, Ioannem nunquam caruisseurationis, alioquin, & aliquam infantie sensisset ætatem, quod tamen ipse negat*. *Ætas* in quinque præcipua membra diuidentia partitur; & quæ solemus connumerari alia ad principaliora mittuntur: ætas quæ dicitur adolescentia, & iuuentus terreat eundem gradum caloris in natura moderata; in frigida tamen est maior calor in iuuentute: ætas vocata summa us vigor durat aliquo tempore sensibili præter intans terminatum adolescentiæ.

CONCLUSIO NONA.

De Præcipuis auxilijs.

IN Omni ætate occurrunt naturæ languores, quos vel externa, vel interna causa gignit: prima, quæ & euidens, & procatartica vocatur, prout varius est modus rerum nobis præter naturam, est multiplex. Secunda (quæ in antecedentem, continentem quoque, seu coniunctam secatur) est duplex, plethora scilicet, & cacochymia. Plenitudo est humorum omnium aequaliter adauktorum, siue sanguinis solius redundantia. Cacochymia est flatu, vel acerbilis, vel pituita excessus; vtriusque indicia sumuntur tum ab antecedentibus causis humoris proventum facientibus, ut à corporis torius principaliumque viscerum temperie, ætate, anni tempore, cæli statu, regione, viuendi consuetudine in cibo, & potu, vitæ, & exercitationis genere, à consueta vacatione: tum à consequentibus accidentibus nempe ab effectibus corporis, ut colore, habitu; ab animi moribus, à functionibus, animalibus vitalibus, naturalibus, ut somno, insomnijs, pulsu, coctione, ab ijs, quæ excernuntur necnon, & ex præteritorum morborum, quibus plurimum consistari consuevit recordatione. Exercetur phlebotomia in plenitudine quoad vasa, & in plenitudine quoad vires; vtramque valet excitare maternus sanguis in venis adulti cuiuslibet ætatis cum reliquo sanguine; nam istius pars aliqua toto vitæ cursu manet: carnis magis; partium seminalium totum, quod ex materno sanguine in utero accepimus perseverat. In qua re sectamur Magni Albertum. 4. meteororum, tra. 1. Durandum, in 2. disp. 30. Capreolum ibidem, & sanctum Thomam, de malo, q. 5. & alios innumeros asserentes, *Ita contrarias qualitates in corpore mixto regulari, & conservari ne se invicem corrumpant ratione contrarietatis, &c.* quæ latè persequuntur pro nostra doctrina. Atque ideo partem humani sanguinis primi generis in utero materno accepti ad finem usque vitæ longævæ perseverare sub eadem numero, forma substantiali concedimus pro pluribus individuis, & nominatim id dicimus de corpore Christi, qui in die necis suæ non parum sanguinis retinebat, ex illo ipso numero, quem acceperat in instanti conceptionis, & in novem mensibus ante ortum; & ex consequenti nunc ipse in Eucharistia perseverat. Facienda etiam missio sanguinis in cacochymia, dum modo morbi magnitudo adit, & constet virtus, quæ inspicitur in omnibus facultatibus licet præcipuè in vitali; atque sine ista, nulla norma exercentur phlebotomia, quoniam cum morbi magnitudine præcipuos constituit, atque necessarios scopos, non ita ut magnitudo necessario indicet sanguinis missionem, neque per se, sed ratione affectus cum ipsa complicati, qui cum plures sint propriè missioni sanguinis nequeunt aduersari. Præter dictos scopos attendes alios minus præcipuos, quorum numerum ingreditur florens ætas remedij quantitatem minuens, unde senes venæ sectionem admittunt, sicut & pueri ante decimum quartum annum; pariter in febribus putridis percipies, et si nullus

42.
 nullius plenitudinis reperiantur signa. Prædictum remedium alio symptomaticè fluente utile sepe, ac necessarium est. Fluit sanguis vena seclia diuersis prorsus rationibus, quoniam relictum cauum ab instrumento scindente repletur sanguine illuc moto, ne detur vacuum; partes verò sanguinis illi portioni primæ continuæ eius motum consequuntur per impulsum factum à sanguinis concitatione, & à ligatura brachij; proflire autem sanguinem sursum ex situacione scissuræ pender, quia semel impulsus egreditur secundum correspondentiam foraminis, & continuatur sanguinis exitus per maiorem gravitatem portionis illius, quæ est ab ultimo puncto eleuationis sanguinis, vsque ad vas exceptorium illius. Causa etiam exposcit sæpè expurgans pharmacum: petunt multoties illa ægra corpora, & neutra: ista variè prout varius est succus qui redundat; videlicet in principio veris pro pituita, in fine veris pro bile, sicut autumno ineunte pro succo melancholico. A Egra corpora aliunde capiunt purgationis occasionem, quia vel turget materia morbifica, & statim propinandum est purgatiuum pharmacum; aut vergit, atque similiter est faciendum, quoniam urgentia, turgentia est non exquisita; vnde vtraque etiam deficiente coctione purgationem postulat, nisi ex vera phlebotora conflagret; nam in tali euentu phlebotomabis. Neq; ijs solum clauditur expurgatio ante perfecta signa coctionis, etenim humoribus adhuc quiescentibus in parte determinata non recusamus offerre; dum modo probabiliter coniectemur morbificam materiam, natura superiorem exiltere, vel quantitate, vel qualitate maligna, aut iucocili, quod authorum doctrina fas est operari, nisi tensio, inflammatio hypocondriorum, maxima distemperies calida, & sicca, febris intensa, alius sicca, aut renuens ægrotantis natura reperiantur: coctio verò extra tres casus positos inspicienda est, non tamen æquo modo, quia sufficit manifesta in morbis longis, in acutis non ita, sed exigitur perfectissima; enunquam licet vsque ad animi deliquium expurgare, neque authorum vllus sic fecit.

CONCLUSIO DECIMA.

De differentijs morborum, & eorum signis.

AVSA triplex valet inducere morbi genus, nam in distemperie, in compositione, & in soluta vnitare, præter quos ægritudinis modos, alios machinari non licet; verum tamen licet morbum, & sanitatem percurrere diuersa prædicamenta, quantitatis, qualitatis, & situs, quin valeat attingere substantiam, aut quod vis aliud prædicamentum. Ex dictis infertur morbum in soluta vnitare sanitati tantum in debita vnitare opponi, sicut, & sanitatem in calore morbo solum in frigore aduersari fateamur, &c. quia non omni morbo opponitur omnis sanitas, sicut neque aliquis ex ijs habitus est, aut dispositio; omnis tamen morbus opponitur sanitati, verum si maus sit problema, quod morbus omnis est qualitas, quod est quid positiuum, vno clausum prædicamento, quod habitus est, aut dispositio; quidquid autem dicas dupliciter lædit, & triplex est lædens; quoniam vel pars laborat per propriam passionem, vel per conuentum, quo vitimo modo valet dupliciter pati viuens, nempe quando pars recipit, quod non debebat, vel quando priuatur quo indigebat; præter quos sympathie modos nullus alius ponendus est; in vtroque tamen debet admitti morbus medicus. Est triplex lædens, vt supra; aliud actionem partis similis primum lædatur, aliud vsum instrumenti primum peruertit, & commune quod vtrumque simul perdere natum est. Omnis morbus propria habet signa tum quoad eius constitutionem, tum quoad benignum, vel malignum morem; signa sunt, vel demonstratiua, & apparent in principio morbi; vel absidentia, & varia sunt quoad apparentiam, vel prognostica, & postea superueniunt. Ista in tria membrata diuiduntur, scilicet in signa coctionis, & cruditatis; in signa salutis, & mortis; & in critica. Signa coctionis, & cruditatis habent certam significationem ad victoriam naturæ supra morbum, vel morbi supra naturam signandam; signa critica in certa sunt, & infida, nam pro diuerso morbi tempore diuersimode significant, vnde neutra dicuntur: signa salutis, & mortis neque ita certa sunt sicut coctionis signa, neque adeo incerta sicut critica. Rursus signa salutis, & mortis potèntiora sunt ad significandum mortem quam salutem; coctionis autem, & cruditatis signa potius ad salutem quam mortem: attramen crisis absolute per signa coctionis in vrina obscurius innotescit quam per pulsam. Verum ad illam prælagendam tali modo, tali tempore, per talem regionem è contra se res habet; est enim certius signum vrina, sicut ad bonitatem, seu longitudinem morbi capiendam; atque ad prædicendam salutem bona vrina, bonum pulsum antecedit, non ita ad prædicendam mortem; pulsus enim prauus in hoc sibi post habet prauam vrinam quoniam fidelis censetur nuntius cordis, ex quo languidæ facultatis petuntur indicia.

CONCLUSIO VNDECIMA.

De Fideli teste languorum.

PULSUS sic definitur est actio primum cordis, &c. quiescit post motus, sed quiescere proprium est sibi sicut moueri, & vtrumque in eundem finem terminatur, atque ita eiusdem facultatis putatur effectus dilatatio, & contractio, quia quodlibet ex ijs finem totalem inadæquatè ingreditur. Hæc omnia producit facultas ab anima originata, non vt rationalis, non vt sensitua, non vt vegetatiua, sed vt merè natura est, non talis absolutè, sed prout copulata cum videnti habente pulmonem, & cor. Est in natura supremè dignus pulsus, & à cœlorū influentijs virtutem habet rectam, & gubernatam, vt videre est cum idem pulsus globulo è filo suspenso horas indicat: singularissimam autem præstantiam habent pulsus nonnulli, quemadmodum de Christo Iesu ait sancta Melchiades, lib. 1. scharum reuelationum, capite de quatuor pulsibus cordis Christi, vbi sic inducit Iesum loquentem, *Pulsus cordis mei non erat sicut aliorum hominum, & sancta Brigitta, lib. 1. cap. decimo de corde Christi inter cruciatus, spinarum, & flagellorum, Cor recens erat, quia optima, & fortissima natura erat.* Pulsat sæpè æqualiter pulsus, inæqualiter sæpè: inæqualis, aut est singularis, aut collectiuus; inæqualitas collectiua singularis, alia est in vnica parte arteriæ, & sub vnico digito ex applicitis arteriæ, alia in pluribus arteriæ partibus, & sub pluribus digitis; & quælibet harum in alias disseccatur. Nam inæqualitas singularis in vnica parte arteriæ, & sub vnico digito tripliciter potest contingere; primo quando motus qui fit in vnica pulsatione continuus est, non tamen vniformis, sed in celeritate, v. g. est diuersus, in principio, medio, & fine, sub qua inæqualitate cõtinetur inæqualitas febrilis. Secundo modo in vna pulsatione fit dicta inæqualitas, quia motus distensionis continuus non est, sed media quietè interrumpitur, in quo casu dicitur pulsus intermittens in vnica pulsatione intercadens, & interiectus, & bis feriens. Quod si pars motus, quæ post quietem sequitur celerior, & vehementior sit quam prima talis pulsus appellatur caprizas. Tertio fit dicta inæqualitas quando motus distensionis continuus est, tamen recurrit, & retrocedit sine manifesta quietè, qui pulsus dicrotus, & recurrens dicitur; cuius natura in eo consistit, quod cum semel tactum percusserit parua retractione facta, iterum per dilatationem tactum ferit in quo à pulsu dissecto, & caprizante distinguitur, qui in dilatatione sine aliqua compressione bis tactum ferit. Pulsus inæqualis in vnica pulsatione, sed in diuersis partibus arteriæ dicitur, quando in vna distensione plures digitos arteria ferit diuersimodè, & inæqualiter; quæ diuersitas aliquando in situ arteriæ, aliquando in magnitudine, & paruitate, celeritate, & tarditate, debilitate, & vehementia animaduertitur. Quando ergo partes arteriæ diuersimodè in situ mouentur, ita vt vna dextrorsum, alia sinistrorsum agitetur, si hoc manifestè admodum fiat, talis pulsus dicitur vibratus; cæterum si obscurius fiant prædictæ mutationes in situ conuulsus debet appellari, quia in eo casu arteria veluti conuulsa, & tensa videtur. Alia differentia sumitur ex diuersitate partium arteriæ in magnitudine celeritate, & alijs differentijs: nam quando partes arteriæ in magnitudine, & celeritate inæqualiter mouentur, ita vt aliæ partes magis, aliæ minus, aliæ celerius, quædam tardius in modum vndarum concitentur, est pulsus vndosus: si verò motus diuersarum partium arteriæ motui vermium, aut formicarum similes fuerint, sunt vermiculantes, vel formicantes. Item si arteriæ partes ita eleuentur, vt illarum aliæ digitos feriant, aliæ propter paruam eleuationem non feriant, vt si v. g. in primo tertio digito sentiatur pulsus, nõ verò in secundo, neque in quarto, & simul cum hoc pulsus fuerit durus, celer, & frequens fit pulsus ferrinus, qui ab vndoso in hoc solum differt, quia vndosus etiam si non tangat omnes digitos æquali magnitudine tamen omnes tangit, ferrinus verò manet interceptus in partibus depressis.

CONCLUSIO DVODECIMA.

De Ijs quæ debent attendi in morborum curatione.

AC omnia in omnibus acutis morbis summopere expendenda sunt veluti, quod grauius symptomata percipiat æger vsque ad vltimam doloris intensionem, nam qui aliqua corporis parte dolente dolores non sentiunt, ijs mens ægrotat delirijs per consensum, aut per propriam passionem; at deliria pariunt humores non per iuxta positionem, sed medio calore ipsis congenito inquinant mentis locum, quia variant principium agendi: colores inde variantur, maiora fiunt obiecta, absconduntur figura, mutantur aliæ, diuersa loca offeruntur, cõiungorū ordo peruertitur, situs proponuntur diuersi, speciebus semper variatis. Neque ad posita necesse est lædantur omnes reëtrices simul, sed potest vna læsa, esse læsa alia, quod inducit diuersa organi dispositio pro singulis requisita, cum quo stat omnes simul posse esse in aliquo summè perfectas; sed id de facto iudico in Christo Dño (esto fiat omnes exquisitè in qualibet parte cerebri, vel in diuersis.)

50
 Omnia sunt signa reducenda ad tria primum posita, verum cum hoc discrimine, quod signa salutis, & mortis perpenduntur in operationibus omnium facultatum, animalis nempe, vitalis, & naturalis. Signa autem coctionis, & cruditatis in excrementis alui, vrinae, & sputi. Excrementa ista non reperiuntur in omni viuenti, sed possibile est indiuiduum in natura lapsa, cuius quodlibet residuum alimenti, & potus, ita attenuetur, & disponatur, vt per insensibilem transpirationem secedat, omni excrementorum alui, & vrinae deficiente portione; quod in natura integra, & ijs qui post naturam lapsam in iustitia originali, quoad corpus in effectibus radicalibus intrinsicis creare voluisset Deus, ab solutius proferendum est. Sumimus pro nostris verba illa Alberti Magni in 2. dist. 20. *Resolutiones quae attestantur superfluitati corrumpenti, vel debilitati retentivae virtutum non fuissent in primis Parentibus sicut pollutio, menstruum, sudores, & cetera, quae sine pudore, & foetore foeditatum non contingunt.* & illa eiusdem Alberti tract. 13. summae Theologicae, q. 78. *Alimentum sine immunditia putrefactionis, & foetoris ab Adam resolutum fuisset, vt dicunt sancti, & propter hoc etiam in egerendo non fuisset miseriae subiectus,* expendendum iuxta Albertum Magnum hanc esse opinionem sanctorum. Suscipimus etiam pro nostris illa verba Diui Thomae in 3. Genesis, loquentis de statu naturae integrae, *Si opponitur de meatibus, & facibus dico quod forte alimentum ita sumeretur, quod totum assimilaretur, et si esset impurum aliquid per subtiles euaporationes emitteretur: item si esset grossum posset esse odoriferum, vt germen quarundam arborum, & emitteretur ad voluntatem hominum sicut salina.* Neque est dissimile, quod prima parte, q. 97. art. 3. scripsit, vbi concedit egestionem, verum de illa quae fit per insensibilem euaporationem intelligendus est, & sine indecentia, vt ibidem loquitur. Horum, & aliorum Scholasticorum mentem Alberto, & Diuo Thomae conformem Medice defendimus, & quod etiam si essent excrementa posset esse odorifera, & addimus illud Suarij lib. 5. de opere sex dierum cap. 6. num. 14. *carnium vsus non fore in Paradyso, quia sine sordibus parari non poterant, & sine vilibus actionibus,* propter quam rationem communior antiquorum sensus excrementa sordida ab humanis corporibus in eo statu repulit. Nostrum esse volumus illud sanctae Brigittae lib. 4. cap. 40. *Nunquam super Iesum vermis venit, non perplexitas, aut immunditia in capillis,* & illud ex reuelationibus extrauagantibus. *Maria sic discretè gubernauit corpus suum, vt non frangeretur aliqua superfluitate,* quae iuxta dicta suscipiuntur Medice defendenda. Similiter illud libri primi cap. 2. de Ioanne Baptista. *Non ultra mensuram perceptibilem suscepit vita necessaria, nec vnquam seminarius humor de corpore eius exiuit.* Verum de Christo Domino seruatis seruandis dicimus, quod Abulensis in 23. Deuteronomij quaest. 4. vbi cum statuisset vacuationes aliquas esse de necessitate singulorum hominum, subdit, *non id dico de homine Christo, qui assumpsit naturam qualiter voluit.* Praedictarum conclusionum defensionem non extendimus ad eos, qui in deserto Pharan quadraginta annorum numero pascebantur manna miraculose demisso: nam quamquam nonnulli apud Cornelium a Lapide Exod. 16. Lorinum Sapientiae 16. & Abulensem in 20. Numerorum arbitrentur toto illo quadragenario Hebraeos non creasse excrementa crassa, nec habuisse stomachi grauedinem, non tamen admittimus in vniuersum propter manifestam lucem scripturarum, oppositum sensum intimantium Deuter. 23. ijs verbis. *Habebis locum extra castra ad quem egrediaris ad requisita naturae; geres paxillum in baltheo; cumque sederis fodies per circuitum, & egesta humo operies, quo releuatus es, Dominus enim Deus tuus ambulat in medio castrorum, vt eruat te, & tradat tibi inimicos tuos, & sint castra tua sancta, & nihil in eis appareat foeditatis, ne derelinquat te.* Haec foeditas ex peccato originali tracta, illudque consequens extra omnia castra exulat iubente Domino, ad ostensionem detestationis primae delicti; & quamuis extra castra Deitatis, & leuitarum permitterentur in castris multitudinis excrementa brutorum, propter nuper dictum, euacuationes humanae similes non permittantur: sic & menstruae a nonnullis rebus sacris arcebantur in odium eiusdem hereditariae culpae, quae menstruorum fluxum inuexit. Quod ait sanctus Hieronymus epistola ad Pamachium. *Israeliticus populus per quadraginta annos, nec unguium, nec capillorum incrementa sensit,* miraculum fuit, nec tamen idem omnino euentus in Paradyso fuisset miraculosus, aut in ijs quorum corpora Deus creare voluisset cum effectibus radicalibus intrinsicis iustitiae originariae. S. Anselm. nunquam Iesum barbae, aut capillorum tonsione indignisse scripsit. Scotus in 3. dist. 16. dubitat an Iesus inciderit sibi unguis, aut capillos: nos iuxta superius dicta statuimus, & consequenter decernimus. Fel non est de integritate naturae humanae, in quo credimus Vincè. lib. 21. speculi naturalis c. 31. dicenti, *hominum paucis non est fel, quorum valetudo firmior, & vita longinquior.* Verum est, quod Anaxagoras ab ipso relatus cap. 32. ait, *Priuatio fellis putatur causa longae vitae,* & quod ipse Vincentius addit lib. 28. cap. 74. *Nonnulli homines, vt dicit Plinius felle carent.* De Christi corpore circa fel, & eius receptaculum iuramus pro nostris verba Diui Thomae 3. par. quaest. 54. art. 2. & sancti Augustini ab eo allegati. Idem licet de splene, & vitioso eius succo melancholico proferre in praestantissimis indiuiduis humanae naturae. Nostrum sit quod ex Alberto Magno desumpsit Vincentius lib. 21. cap. 30. *Splen est in corporibus animalium accidentaliter, & non necessario.* Pro Christo autem Deo, & matre defendimus, quod in simili dixere Diuus Thomas, & S. Augustinus supra de felle Christi. *Est enim splen, vt ait Vincentius supra ex Philosophis, rarum vt recipiat superfluitates mel-*

lancho-

lancholicas. Aqua illa quæ ex Christi latere in Cruce defluxit naturalis fuit, non excrementitia materia. Nulum est cor humanum in statu sanitatis, quod non habeat circumfusam aquam, vt ex Medicorum, & anatomicorum sensu certum est, à quibus eandem doctrinam sumpsit Vincentius Dominicanus tomò 2. speculorum lib. 14. cap. 89. Nihilominus modus exeundi è vulnere lanceæ miraculosus fuit, quemadmodum rogantibus exponetur. Iisdem principijs hærentes sumimus pro nostris verba illa Diui Thomæ in 2. dist. 20. *Sudor in statu innocentia non fuisse,* & volumus nostram esse conclusionem doctrinam illam Caietani in 22. Lucæ, & Bartholomei Medinæ 3. par. q. 46. art. 6. & aliorum negantium cum Suario tomò 2. in 3. par. ibidem, sudorem Christi in Getsemani fuisse aquosum, quem idèò sanguineum cum ipsis arbitramur, quod deficiente materia aquosa superflua, eius loco sanguis effluerit. In quibus omnibus, & singulis pro ijs qui in statu iustitiæ originariæ quoad corpus conderentur probamus, & sequimur scriptum Alberti in 1. dist. 23. *Opinionibus contrarijs circa difficilem materiam non est leuiter contradicendum;* & in 4. dist. 12. *Opinionem nulli debet fieri praeiudicium si est de rebus difficilibus, nisi aperte error cognoscatur.*

CONCLUSIO VLTIMA.

De Gressibus ad medelam.

MNI VM signorum cognitionem supponit indicatio specialis ad institutionem medelæ, vnde rectè definitur per id quod sit quando rebus percipiendis simul, & quod cõfert percipitur absque attentione, & obseruatione. Quæ definitio comprehendit indicationes conseruatiuas, præseruatiuas, & curatiuas; has solum amplectitur cõmunis definitio qua fertur, quod sit indicatio comprehensio iuuãntis, & nocentis, &c. Semper ab illius natura excluditur experientia (vel non excludatur si maui ad argumētum) non ita discursus, aut iudicium. Est multiplex indicatio; quoniam communis, particularis, vtilis, & artificiosa, inutilis, & inartificialis, simplex, composita, condors, contraria. Omnis indicatio est cognitio indicantis scopi. Ille est duplex in genere, nam alius auferri, alius conseruari exposcit. Triplex in specie curatiuus, præseruatiuus, & conseruatiuus; præter quos adduntur improprij scopi, qui non indicant directè remedium, sed eius solum circumstantiam; & scopus indicans postulat sibi proprium primo, quod cognoscatur, 2. vt sit existens, 3. vt vnus vnum tantum indicet, 4. vt sit in corpore humano. Item semper est verum, quod prima indicatio sumatur prima à contrarietate quibus ante actis inueniuntur remedia, quorum materia in sex rebus non naturalibus consistit, quam rationem intrant requisitæ conditiones, quãtitatis, qualitatis, occasionis, modi vtendi, & vbi remedij, quæ inter se distinguuntur, atq; à pluribus indicantur. Nam quantitas remedij specificè indicatur à magnitudine morbi; quantitas indiuidualiter ab intensiõne morbi, & hæc est remedij qualitas; occasio indicatur à præsentia temporali indicantis scopi; modus vtendi à passione indicantis cum alijs circumstantijs per modum vnus; vbi remedij à præsentia indicantis in tali loco, quibus omnibus indicationibus contrarium absentia debet annecti, vt desideratam viuẽtis adipiscatur sanitatem remedium contrarium strictè, vel latè, & remissus in principio, in alijs temporibus æquale.

Vidit D. D. D. Franciscus Pallauicinus, Vicecancellarius.

Vidit D. D. Ioannes Vazquez, Decanus, & Primarius iubilatus.

Vidit D. D. Puelles & Escobar, Primarius regens.

Omissum ex in curia, fol. 1. pag. 2. linea 1. post illud verbum decreuerat; ponatur.
 Fœminę generationem nõ esse vocandã monstrosam; licet ex imperfectiori materia procedat, dicimus. In statu innocẽtiæ sentiendum aliter est, nam fœminarum generationes ad peculiarem prouidentiam creatoris, vel ad internum exemplar generantis, quo sibi proponebant, fœminã procreare, reducendum est ex communi Theologorum in 2. dist. 20. cum Suario lib. 5. de opere sex dierum, cap. 3. quod præcipuè de Mariæ corpore dicendum est, neque aliter poterat esse fœmina in materia præstantissima, cum ex clarissimis, & purissimis elementis, idest materialibus componentibus, fuerit formata, vt ait S. Brigitta serm. de Virg. excellentiã.

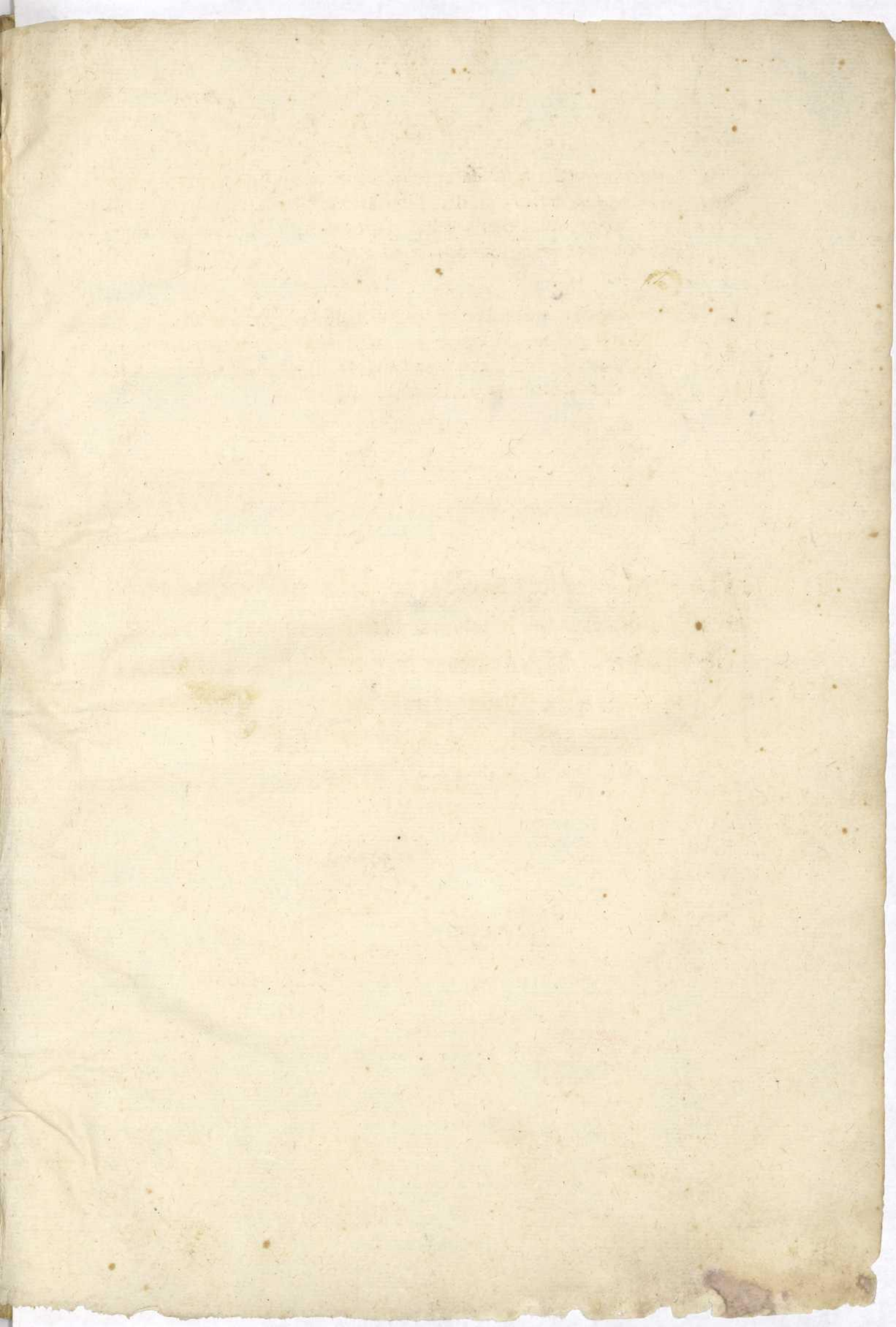
POS.

POSTVLATA.

Suppliciter poscitur, vt omisis prohemiorū periodis, illud tantum argumentum proponatur, quod in disputatione ventilandum sit: per hæc temporis lucra, atquē compendia, plures audire, pluribus satisfacere, aut saltem à pluribus corrigi, & edoceri volumus.

Tractandorum grauitas, & temporis angustia poscunt, vt ab humanissimis, & sapientissimis viris, enixius imploremus, vt hora secunda post meridiem præscriptis diebus, idest ab ipso disputationis initio, sua humanitate, & præsentia nostram alacritatem excitent.

Has conclusiones tuebitur Matrili loco, anno, mense, & diebus supra relatis, Doctor Matthæus de Puellas, & Escobar in perillustri Toletana Academia Primarius Medicinæ Regens, & Sanctæ Inquisitionis Medicus prior.

P O S T U L A T A

Supplicamus igitur, ut si illa res in hoc mundo, quod tantum in
 scripturis habetur, per nos, quod in se habentem vendicandi, ut sit: per hoc
 scripturam, quod etiam compendia, pluribus modis, pluribusque faciliore
 ut scripturam, quod etiam compendia, pluribus modis, pluribusque faciliore

Item ad hoc, ut si illa res in hoc mundo, quod tantum in
 scripturis habetur, per nos, quod in se habentem vendicandi, ut sit: per hoc
 scripturam, quod etiam compendia, pluribus modis, pluribusque faciliore
 ut scripturam, quod etiam compendia, pluribus modis, pluribusque faciliore

per conclusionem subicitur Matriti loco, anno,
 diebusque supra relatis, Doctor Mathias
 de Besses, & Escobar in perillustri, Tolerana
 Academia Primarius Medicinae Regens,
 & Sanctae Inquisitionis
 Medicus prior.

Propositiones

10

10

55

CAJA
2-8